

ningen er med denne Lov, blive bestemte for, hvad Folketinget i Henhold dertil vil bevilge paa Finansloven. Hvis der opstaaer Meningsforskel om, hvorledes den paagældende Lov rettelig er, at forstaa, saa kan den ene Part ikke fremtvinge en Bevilling imod den andens Nægtelse, alene henholdende sig til, at den enes Fortolkning kan være lige saa god som den anden. Allermindst i et Tilfælde som dette, hvor Regeringens Fortolkning er rent vilkaarlig, er et blot Postulat, intet andet. Den ærede Finansminister, der særlig tog sig af Direktøren i Livsforsikringsanstalten, mente at kunne anføre specielle Argumenter til Gunst for, at der for denne Post skulde være fastsat eller forudsat noget særligt ved den Lov, som vedtoges i Fjor. Men dette er ganske urigtigt. Jeg har allerede, da vi talte derom ved 2den Behandling, fremhævet, at de Udtalelser i Anmærkningerne til det nævnte Lovforslag, som Ministeren peger paa, i og for sig slet ikke sige andet, end at der er foretaget en Opstilling fra Forslagsstillerens, Finansministerens, Side, over, hvor stor Udgiften vil blive, naar samtlige Lønninger komme fuldt til Udbetaling. I og for sig sige disse Udtalelser intet andet. Men lad mig nu gaa ud fra, at disse Bemærkninger tyde paa, at den daværende Finansminister havde denne Opfattelse af Loven af 1870, at den ikke vilde komme til Anvendelse paa de to Direktørposter, lad os antage, at han havde glemt Loven af 1870, eller at han forstod den saaledes, at den ikke vilde komme til Anvendelse her — hvad siger saa det? En Lovs Gyldighed ophører dog ikke derved, at en Minister glemmer den eller ikke forstaaer den. Loven af 1870 kan ikke bortfalde, fordi Minister Hørring har overset den eller misforstaaet den. Og naar den ærede Minister derefter vil sige, at Lønningsudvalget ingen Indsigelse gjorde, da det havde Loven til Behandling, saa svarer jeg dertil: det er efter de Udtalelser, som ere fremkomne fra Lønningsudvalgets Formand og Ordfører, ganske utvivlsomt, at Lønningsudvalget overhovedet her slet ikke har beskæftiget sig med Loven af 1870; Udvalget har tænkt alene paa det, der laa umiddelbart for: hvorledes skulle vi fastsætte de her foreliggende Lønninger, hvilken Størrelse kunne vi passende give dem, skal det være den eller den Sum, hvorledes skal Tantiemen beregnes o. s. v., men hvilke Virkninger andre Love, altsaa særlig Bestemmelserne i Loven af 1870, vilde kunne faa

i det enkelte Tilfælde for vedkommende Embedsmands Ret til at nyde de saaledes fastsatte Lønningssatser uden noget Afdrag, det har Lønningsudvalget slet ikke beskæftiget sig med. Altsaa det, at der ikke er blevet talt om den Ting, kan selvfølgelig mindst af alt blive noget Argument for, at man derved skulde have anerkendt, at Loven af 1870 ikke skulde være gældende. Naar man endelig vil sige, at Rigsdagen har stemt for Loven, og dermed maa den ogsaa have anerkendt de Forudsætninger, fra hvilke den daværende Finansminister gik ud, vil jeg dertil svare, at jeg har hørt meget, men noget saadant har jeg dog ikke hørt før. Det kan saamænd for os ulykkelige Rigsdagsmænd være haardt nok at skulle kende alle de Lovparagraffer, som vi i Aarets Løb stemme for, og mange af os blive sørgelig overraskede ved næste Aar at se, hvad der kan findes i adskillige af de Paragraffer, vi have stemt for, men at det oven i Købet skulde være bindende for os, at der i Anmærkningerne til Lovforslagene findes en eller anden Ytring, som knap er til at forstaa, og hvis Mening kan være yderst tvivlsom, at det skulde være bindende Fortolkning for os, det er dog at forlange for meget. Paa den Maade skulde altsaa en hvilken som helst Ændring i en bestaaende Lov kunne gennemføres derved, at en Minister indsniger en eller anden Bemærkning i Motiverne til et Lovforslag og saa forlanger, at denne Tilsnigelse skal være bindende for Rigsdagen. Nej, det gaar ikke. Loven af 1870 kan ikke afficereres ved, hvad Minister Hørring har tænkt eller ikke tænkt, hvad han har glemt eller overset. Loven af 1870 bliver staaende uantastet. Og hvad drejer det sig i Realiteten om? Det drejer sig ikke om, hvorvidt den Embedsmand, som altsaa her berøres af, hvorvidt Loven af 1870 bringes til Anvendelse eller ej, skal beholde den fulde Løn ubeskaaret. Det er der slet ikke Strid om. Vi erkende, at Billighed taler for, at der ikke over for denne Embedsmand personlig gøres noget Skaar i den fulde Løn, som han hidtil har haft. Han faar Beløbet fuldt ud som hidtil; om dette personlige Spørgsmaal er der ingen Meningsforskel. Men det, Regeringen kommer og forlanger, er, at ogsaa alle fremtidige Formænd og alle fremtidige Femte-Direktører vil den have Lov til at give den fulde Løn med Tilsidesættelse af Bestemmelserne i Loven af 1870. Den forlanger ikke blot en Bevilling her til den nuværende Formand, men ogsaa, at vi